

1

İNANILMAZ BİR HİKÂYE

Bu, çok uslu, çok çalışkan ve de çok cici olmayan beş sıradan çocuğun müthiş hikâyesidir.

Bundan tam 15 sene, 8 ay, 2 gün önceydi... Çok kalabalık bir şehirdeki çok kalabalık bir sitede yaşayan aileler, çocukların okuldan sonra ders çalışması için bir çocuk kulübü kurdular. Bu kulüpte; 1B'den Özlem, 3A'dan Kalli, 4B'den Ezgi ve Efe'yle 5A'dan Ozan vardı. Sitenin hiç kullanılmayan toplantı odası bu işe ayrıldı. Kocaman bir odaydı bu; içinde upuzun bir masa, sandalyeler ve bomboş bir kitaplık vardı. Önce bu kitaplığa kitaplar, resim ve el işi malzemeleri yerleştirildi. Çocukların rahat edeceği küçük tabureler, renkli minderler de getirilince kulüp odası hazırlanmış oldu. Anne babaların keyfine diyecek yoktu. Çocukları okuldan sonra evin

yakınında ve güvende olacaklar diye çok mutluydular. Fakat çocuklar için aynı şeyi söylemek zordu. 1B'den Özlem, 3A'dan Kalli, 4B'den Ezgi ve Efe'yle 5A'dan Ozan birbirlerini tanımıyorlardı. Bazen okulda, serviste, bazen de sitenin içinde karşılaşıyorlardı ama biriyle karşılaşmak başka, aynı odada, burun buruna saatler geçirmek başkadır. Bu yüzden beş çocuk, kulüp odasında bir araya geldikleri ilk günün daha ilk dakikasında sıkıntıdan oflayıp puflamaya başladılar.

4B'den Ezgi'nin bir kedisi vardı ve en iyi arkadaşı oydu. Bir an önce eve gidip kedisiyle oynamak istiyordu.

“Burası çok sıkıcı” diye mırıldandı. “Keşke bir tanecik kedimiz olsaydı.”

Sınıf arkadaşı Efe, “Bir tanecik kedi yetmez” dedi, “keşke bir de köpeğimiz olsaydı!”

Diğerleri de lafa karıştı:

“O da yetmez! Burası o kadar sıkıcı ki, keşke üç köpeğimiz, beş kedimiz olsaydı.”

“Bence on köpek, yirmi kedi lazım buraya!”

“Aslında bir tane kaplanımız olsaydı başka hiçbir şeye gerek kalmazdı. Kaplanlar müthiştir!”

“Asıl kim müthiş biliyor musun, ahtapotlar! Bir ahtapot kavanozların kapağını açabiliyor!”

“O da bi şey mi? Erkek denizatlarının doğum yaptığını biliyor musun?”

“Hayır ama ahtapotların üç tane kalbi olduğunu biliyorum!”

Bu konuşmalar uzadı gitti. Konuşma diyorsam tamamen kibarlığımdan, aslında böğürmeler, hayvan sesleri ve boğuşmalar demem lazım. Birkaç dakika önce sıkıntıdan oflayıp puflayan çocuklar, hayvanlardan konuşmaya başlayınca birdenbire yerlerinde duramaz oldular. Kitaplıktaki el işi malzemeleri ortalığa saçıldı. Kedi, kaplan ve ahtapot taklidi yapanlar masanın üstüne fırladı. 4B’den Efe ve 5A’dan Ozan, kaplan maskeleri yapıp suluboyayla boyamışlardı. Di-

ęerleri de hemen boyalara sarıldı. 3A'dan Kalli çok güzel resim yapıyordu, hemen kendine bir kutup ayısı, 4B'den Ezgi'ye de ahtapot maskesi boyadı. Saat üç buçuk sıralarında kulüp odasında bir mavi, bir yeşil kaplan, bir çizgili kutup ayısı, bir de ahtapot vardı. 1B'den Özlem'in tam olarak ne olduğunu söylemek zordu; çünkü kâğıtları kesip maske yapmak yerine suluboyaları olduğu gibi suratına sürüvermişti. Kendisi biraz kediye, biraz sincaba benzediğini söylese de daha çok hemen yıkanması gereken bir çocuğa benziyordu. İşte ilk gün böyle geçti.

Ertesi günkü kulüp buluşması biraz gergin başladı. Anne babalar, çocukları karşlarına dizdiler.

“Minderler yerinden kalkmayacak!” dedi birinin annesi. “Tepişmek yok!”

Bir başkası atıldı:

“Bu suluboyalar sadece kâğıtlara sürmek için, kendinize ya da başkasına sürmeyeceksiniz!”

Çocuklar tam bitti zannederken, arkada duran beyefendi konuşmaya başladı:

“Ayrıca bu tabureler darmadağın edilmeyecek! Akşama burayı aynen böyle bulacağız yoksa külahları değişiriz!”

Büyükler çok ciddi olduklarını anlatmak için bazı kaş göz hareketleri yaparak odadan çıktılar. Bu hareketlerin karşıdan ne kadar komik göründüğünü bilseler yine yaparlar mıydı bilmiyorum ama neyse... Anne babalar çıkınca 3A’dan Kalli’nin suratı çoktan asılmıştı.

“Bu yasaklar çok kötü oldu, ben size bugün zürafaları anlatacaktım.”

“Zürafaları çok severim” diye atıldı 1B’den Özlem. Gülümseyen tek çocuk oydu.

5A’dan Ozan homurdanarak, “Ben de geyikleri anlatacaktım” dedi.

Aslında hepsi hayvanlardan bahsetmek istiyordu, art arda konuşmaya başladılar:

“Bir şey soracağım, porsuk diye bir hayvan duydunuz mu hiç?”

“Ben duymadım ama dün babamla bir belgesel seyrettik, orada denizanalarını gördüm.”

“Ne olmuş yani, denizanalarını herkes bilir!”

“Ama bunların elektrikleri vardı! Bazıları lamba gibi yanıyordu!”

Böylece her şey baştan başladı. Herkes bir ağızdan konuşurken hızla masanın üstüne çıkıldı, tabureler ters döndü, minderler havada uçtu, suluboya yasaklandığı için mecburen keçeli kalemle ellere, yüzlere benekler yapıldı. Ozan, geyiklerin kocaman boynuzlarla nasıl yürüdüğünü göstermek için bisküvi tabağını kafasına koymuş, masanın üstünde dört ayak yürümeye çalışıyordu. Efe, bunu görünce suratını buruşturup dişlerini göstererek masaya tırmandı. En sevdiği hayvanlar büyük yırtıcılardı. Aslanlara, pumalara, leoparlara hayrandı Efe. Şu anda da bir kaplanı taklit ederek geyik Ozan’a yaklaşıyordu. Suratıyla kollarındaki beneklere bakılırsa bu kez de bir zürafaya dönüşen 1B’den Özlem, herkesten uzun olmak için iki sandalyeyi üst üste koymaya çalışıyordu.

